

Karā no Kyoukai 1. rész

// Morwen

Azon a napon úgy döntöttem, hogy a főutcán megyek haza. Pusztá szeszélyből döntöttem így, ami egyáltalán nem jellemző rám.

Esetlenül sétálva az épületekkel szegélyezett utcán, melyeknek látványába nap mint nap már rég belefáradtam, valaki előttem zuhant le. Egy nedves hang volt, amelyet senkinek sem kellene hallania. Az előttem a járdán fekvő ember nyilvánvalóan abba halt bele, hogy lezuhan az egyik épület tetejéről. A beton körülötte lassan magába itta a vörös színt. Kevés részlet maradt azonosítható a testen, a fekete haj, a sápadt, vékony, törékenynek tűnő végtagok.

És a jellegtelen, összetört arc.

Az egész látványt körülölelte a késő nyár hangulata, egy préselt virág képe jutott eszembe, amit kilapítanak egy vasos könyv lapjai.

Valószínűleg azért, mert a holttest nyaka természetellenes szögben hajlott meg, egy törött szárú liliom képét idézte fel bennem.

Feltároló Kilátás (Thanatos) - Fujoh Kirie -

1.

Egy estén, augusztus elején Mikiya váratlanul toppant be hozzám.

- Szia. Látom henyelesz, mint mindig, Shiki. - A hivataln látogató az ajtóban áll, átlagos közönsége mellé mosolyogva.

- Idefelé egy baleset helyszínére mellettem jöttem el. Egy lány leugrott egy ház tetejéről: öngyilkosság volt. Bár hallottam, hogy mostanában gyakoriak az ilyen esetek, soha nem gondoltam volna, hogy én is látok majd egyet. Tessék, a mélyhűtőbe. - Egy nylon szatyrot dob nekem, miközben leveszi a cipőt az ajtóban.

A szatyorban két epres Häagen-Dazs jégkrém találok. Biztos azt akarta mondani, hogy tegyem őket a mélyhűtőbe, mielőtt még megoldvadnak. Mialatt szemügyre vettem a szatyor tartalmát, Mikiya levette a cipőt és átlépte a küszöböt.

A lakásom olyan, mint egy nagy, palotába illő szoba. Az előszoba után – ami valójában még egy méter hosszú sincs – a szobába jutsz, ami egyszerre a hálószobám és a nappalim. Mikiya hátát nézve, aki gyorsan beljebb lépett a szobába, követtem őt.

- Ma is lógtál a suliból, Shiki? Nem érdekelnek a jegyeid, de nem végezheted el az iskolát, ha nem jársz be eleget. Elfelejtetted az ígéretünket, hogy együtt megyünk egyetemre?

- Azt hiszed, jogod van kioktatni az iskolárolt? Nem emlékszem ilyen ígéretre, mi több, téged már kirúgtak az egyetemről.

- Hmm... ha "jogokról" beszélsz, nem hiszem, hogy bárkinél is joga lenne, de... - Miközben okoskodva kifejtette gondolatmenetét, keresett egy széklet magának. Mikor védekezik, hajlamos őszintébb lenni; erre csak nemrég emlékeztem vissza.

Végül a szoba közepén foglalt helyet. Én az ágyon ültem mögötte, elterpeszkedve. Az egyetlen, amit Mikiyából láttam, a háta volt, ami keskenynek számított az átlaghoz képest. Üres fejjel bámultam rá.

Ez a fiatal férfi, Kokuto Mikiya úgy tűnik még gimnáziumból a barátom.

A mai fiatalok között – akik annyi hirtelen feltűnő, elterjedő, majd eltűnő divatot követnek – azt a ritka ám unalmas fajt képviselte, amelyik megtartotta a diák kinézetet. Nem festi a haját és nem hagyja hosszúra nőni, nem barnul le, nem hord ékszereket, nincs mobilja és nem flörtöl lányokkal. Körülbelül 170 cm magas, barátságos arca inkább gyerekesen nyílt, és ezt nagy fekete keretes szemüvege is kihangsúlyozza. Bár már leérettsgéizett, hétköznapien öltözködik. Ha kicsit jobban kiöltözne, néhányan biztosan felfigyelnének rá az utcán.

- Shiki, figyelsz rám? Találkoztam az anyáddal is. Nem kellene legalább egyszer megjelened a Ryougi házban? Ha jól tudom, mióta két hónapja kijöttél a kórházból, még nem vetted fel velük a kapcsolatot.

- Nem. Nem láttam szükségét.

- Még ha nem is szükséges, örülnöd kellene egyszerűen annak is, hogy együtt lehettek. Elvégre ők a családod.

Egy kicsit vártam, mielőtt válaszoltam volna.

- Nem is tudom. Nincs mit tenni, mivel nem is úgy gondolok rájuk, mintha valódiak lennének. Egyszerűen idegennek érzem őket, még ha találkoznánk is. Veled is még mindig furcsa beszélgetni, szóval nem hiszem, hogy azokkal az idegekkel tudnék normális beszélgetést folytatni.

- De ez soha nem rendeződik el, ha ennyiben hagyod a dolgokat. Egész életedben ebben a helyzetben maradtok, ha nem nyílsz meg előttük. Nem helyes, hogy szülők és gyerekeik, akik ráadásul ilyen közel lagnak egymáshoz, ne találkozzanak. Összevontam a szemöldökömet a szemrehányó szavak hallatán.

Azt mondta, nem helyes. Mégis mi „nem helyes”? Nincs semmi törvénytelen abban, ami köztem és a szüleim között történik. Csak az a helyzet, hogy a gyerek egy baleset miatt elvesztette az összes emlékét. Törvény és vér szerint már egy család vagyunk, szóval nem hiszem, hogy bármi helytelen lenne a jelenlegi helyzettel kapcsolatban.

Mikiya mindig azon aggodalmaskodik, hogy mások hogyan érznek. Szerintem ez értelmetlen.

Ryougi Shiki a gimnázium óta a barátom. Az iskolánk egy híres magániskola volt, az ott tanulók közül sokan mentek tovább jó egyetemekre. Mikor mentem megnézni, hogy felvettek-e, a Ryougi Shiki név annyira kitűnt a többi közül, hogy megragadt a fejemben. A sors fíntoraként egy osztályba kerültünk. Azóta egyike lettem Shiki elhanyagolható számú barátainak.

Az iskolánknak nem volt egyenruhája, szóval mindenki úgy fejezte ki magát öltözködésben, ahogy akarta. A többiek közül Shiki tűnt ki a leginkább. Azért, mert Shiki mindig kimonót viselt. Mindig.

A kimonó egyszerű vonalai annyira tökéletesen illettek Shiki lágy esésű vállaihoz, hogy a tanterem egyfajta középkori hangulatot kapott már csupán attól, hogy Shiki keresztülstál rajta.

Folytatás a következő oldalon!

De nem csak a kinézete tehetett erről. Semmi fölösleges mozdulat. Shiki ritkán beszélt, szinte csak órán. Talán már ez önmagában is elég sokat elárul arról, milyen személyiség volt Shiki.

A testalkata szinte túlságosan is tökéletes volt. Selymes haj, ollóval rövidre vágva, mintha csak útban lenne, és úgy hagyták volna. Épp csak ahhoz elég hosszú, hogy eltarja a füleit, és ez olyannyira illett Shikihez, hogy sokan eltévesztették a nemét. Shiki olyan módon volt szép, hogy a lányok fiúnak nézték, és a fiúk lánynak. Bár a szép szó talán nem is illett volna annyira rá. Inkább méltóságteljes megjelenése volt.

De Shikiben még a külseje előtt a szemei fogtak meg leginkább. Azoknak a szemeknek éles, de mégis nyugodt tekintetük volt, amit a vékony szemöldök még jobban kihangsúlyozott. A szemei számunkra láthatatlan dolgokra irányultak, és ez tette számomra különlegessé a Ryougi Shiki nevű személyt.

Igen.

Egészen addig, míg az meg nem történt Shikivel.

- Lezuhanni.
- Elnézést, nem értettem.
- Lezuhanni valahonnan balesetnek számít, ugye, Mikiya? - Összegyűjtötte elkalandozott gondolatait, mielőtt válaszolni próbált volna a kérdésre.

- Biztos vagyok benne, hogy baleset, de a kérdés jogos. Vajon mi lehet valójában? Ha az illető saját akaratából ugrik le, akkor az az ő hibája. De véletlenül leesni egy magas helyről még balesetnek számít.

- Akkor viszont ez nem gyilkosság és nem is baleset volt. Könnyen félreérthető, ahogy megfogalmaztad. Igazából választhatk volna olyan helyet az öngyilkossághoz, ami kevesebb embernek okoz kellemetlenséget.

- Shiki, nem helyes rossz dolgokat mondani halottakról. - jelentette ki egyszerűen Mikiya. A szavai nagyon kiszámíthatóak voltak.

- Kokuto, utálom, mikor arról beszélsz, mi a helyes. - A reakcióm kicsit nyers, de Mikiyát egyáltalán nem zavarja.

- Hú, de rég nem hívtál így.

- Tényleg?

Mikiya bólint.

Két neve van: Kokuto és Mikiya. A Kokuto hangzása nem tetszik, bár nem tudnám megmondani miért. A rövid csend alatt, míg töprengtem, Mikiya összecsapta a kezeit, mintha eszébe jutott volna valami.

- Ha már a szokatlan dolgokról beszélünk, a testvérem, Azaka is látta.

- Mit látott?

- Azt. A lányt a Fujiyoh-háznál, akiről azt mondják, lebeg a levegőben. Azt mondatd, te is láttad már egyszer.

Ó, emlékszem már. A kísértettörténet körülbelül három hete kezdett terjedni. A történet szerint az irodanegyedben áll egy magas épület, amit Fujiyoh-háznak hívnak. Éjszaka lebegő emberi alakokat lehet látni az épület felett. Az, hogy rajtam kívül Azaka is látta őket azt kellett jelentse, hogy tényleg léteznek.

Miután a balesetem utáni két éves kómából felébredtem, olyan dolgokat is láttam, amiket más nem. Ahogy Touko mondaná, nem egyszerűen látom, hanem „érzékelem” őket. Vagyis úgy tűnik, képes vagyok magasabb szinten érzékelni a szemeimmel és az agyammal, de soha nem érdekelték igazán az emögött rejlő elméletek és magyarázatok.

- A Fujiyoh-ház feletti dolgot nem csak egyszer, többször is láttam. Bár egy ideje nem jártam arra, szóval nem tudom, hogy még mindig ott van-e.

Mikiya válaszolt:

- Értem. Én gyakran járok arra, de még soha nem láttam a kísértetet.

- Aztér nem látod, mert szemüveges vagy.

- Nem hiszem, hogy a szemüveg számítana, - Mikiya helytelenítőn ráncolja a homlokát. Ez a reakciója is valahogy kedves és ártatlan. Valószínűleg ezért nehezebb neki meglátni az olyan dolgokat. Mégis, ilyen hétköznapi dolgok történet mostanában, hogy emberek lezuhanak és repülnek.

Nem értettem meg pontosan a gondolat jelentését, ezért megkérdeztem hangosan:

- Mikiya, tudod, miért repülnek az emberek?

Mikiya vállalt von.

- Nem tudom, miért repülnek vagy zuhannak - mondta -, mivel egyiket se próbáltam egyszer se.

Annyira tárgyilagosan és higgadtan mondatd ezt.

2.

Azon az estén, augusztus végén úgy döntöttem elmegyek sétálni.

A levegő kicsit hűvös volt a nyár végéhez képest. Az utolsó vonat már elment és a város csendes.

Hideg, néma és öreg, mint egy halott város. Még az elhaladó emberek is hidegnek és mesterkéltnek tűnnek, mint egy fotón. Egy gyógyíthatatlan betegsége emlékeztetett.

... Betegség, kór, élmélygés.

Minden, a homályba vesző házak, a kivilágított boltok... minden olyannak tűnt, mintha készen állna elporladni, amint lankadni kezd a figyelmem.

Mindeközben a hold megvilágította az éjszakát.

Ebben a világban, ahol minden élettelen, még a hold tűnik az egyetlen élő dolognak, és fáj tőle a szemem.

... Ezt értem élmélygés alatt.

Mikor elhagytam a házat, felvettem egy fekete bőrdzsekit a világoskék kimonómra.

A kimonó a testemre tapad a dzseki alatt és égeti a testemet.

De még nem forró... nem, inkább...

Mondjuk én soha nem fáztam.

Bár már majdnem éjfél, az utcán még mindig lehet járókelőkkel találkozni.

Egy ember végigsiet az utcán lehajtott fejjel.

A fiatal férfi egy italautomata előtt ácsorog.

Néhányan a közér előtt lógnak.

Próbáltam kitalálni miért vannak ott, de kívülállóként nem jöhettem rá.

Már annak sincs semmi értelme, hogy miért sétálok itt késő este.

Csak megismétlem, amit eddig is csináltam.

... két évvel ezelőtt.

Én, Ryougi Shiki épp másodikba mentem volna gimnáziumban, mikor balesetet szenvedtem. Egyenesen a kórházba vittek.

Hallottam, hogy nem volt semmi komolyabb sérülésem, de a legtöbb károsodás a fejemet érte.

Utána kómában voltam.

Talán azért, mert a testem sértetlen volt, a kórház életben tartott, és a testem tovább öregedett értelmetlenül.

Végül körülbelül két hónapja Ryougi Shiki felébredt.

Azt hiszem a doktorok meglepődtek – mintha egy halott támadt volna fel. A reakciójukból értettem meg, mennyire nem számítottak a felépülesemre.

És én is meglepődtem, de más miatt.

Az emlékeimmel a balesetem előtről valami nincs rendben.

Lényegében nem bízom meg az emlékeimből, amikkel rendelkezem. Ez nem memóriazavar, vagy amit általában amnéziának neveznek.

Touko mondta, hogy az emlékezesnek általában négy szakasza ismeretes: a bevésés, a megtartás, a felidézés és a felismerés.

A „bevésés”: rögzíteni azt, amit érzékelünk agyi információként.

A „Megtartás” annyit jelent, hogy ezt az információt az agy eltárolja.

A „felidézés” az információ előhívása. Más szavakkal emlékezés.

A „felismerés” pedig azt jelenti, hogy az előhívott információt be tudjuk azonosítani a valénk történet eseményekkel.

Ha valaki ezek közül egyre képtelen, akkor memóriazavara van. Persze attól függően, hogy melyik folyamatban van a hiba, különböző típusú memóriazavarokról beszélhetünk.

De az én esetemben mindegyik folyamat rendesen működik. Nem érzem úgy, hogy a régebbi emlékeim a sajátjaim lennének, de a „felismerés” működik, mivel tudom, hogy az emlékeimből szereplő események megtörténtek velem.

Mégsem tudok biztos lenni a korábbi éneket illetően. Nem érzem úgy, hogy az lennék most, aki korábban voltam.

Bár vannak emlékeim Ryougi Shikiként, mégis valaki más emlékeinek érzem ezeket. Még akkor is, ha afelől nincsenek kétségeim, hogy én Ryougi Shiki vagyok.

A két év üresség semmivé redukálta Ryougi Shikit.

Mindazok ellenére, amit az emberek gondolnak, ez belülről morzsolt szét. Az emlékeim és a személyiségem, amivel rendelkeztem... a kapcsolat a kettő között végleg megsemmisült.

Igy az emlékeim pusztá képekké váltak.

De ezek miatt a képek miatt tudok úgy viselkedni, ahogy eddig is tettem. Tudok beszélni az ismerőseimmel és a szüleimmel a Ryougi Shikiként, akit ismertek, de bármiféle valódi érzélem nélkül.

Őszintén szólva ez annyira zavar, hogy szinte már fáj.

... ez nem igazi élet, csak tettetés.

Mint egy újszülött csecsemő. Nem tudok semmit és nem tapasztaltam még semmit. De az elmúlt tizenhét év emlékei teljes emberré tesznek.

Az emlékeim által már rendelkezem azokkal az érzelmekkel, amiket az emberek úgy sajátítanak el, hogy különböző dolgokat megtapasztalnak. De valójában nem éltem át ezeket. Még ha meg is akarnám tapasztalni őket, már tudom milyen lenne. Semmi meglepetés, mintha nem is élnék... Mint ahogy a bűvészkörmön se lepődünk meg, ha már ismerjük.

Igy továbbra is úgy viselkedem, ahogy régen, anélkül, hogy érezném, hogy élek.

Az ok egyszerű.

Mert ha így teszek, talán visszatérhetek a régi énehez.

Mert ha így viselkedek, talán rájöhettek, miért teszem ezeket az esti sétákat.

... értem már.

Talán azt is mondhatnánk, hogy szerelmes vagyok a korábbi éneemből.

Ahogy felnéztem, miután ráeszméltem, milyen messzire sétáltam, észrevettem, hogy az irodanegyedben vagyok.

Azonos magasságú épületek állnak egymás mellett rendezett sorokban végig az utcán. Az épületek felszíne üvegablakokkal van borítva, amik visszaverik a holdfényt.

A sötétben az épületek visszatükrözik egymás képét homályos felületükön.

Ma csendes az éjszaka.

A főtutca épületeinek csoportja árnyékok sötét világának néz ki, amiben szörnyek portyáznak.

A mélyén egy árnyék magasodik ki a többi közül. Az az épület, mint egy húsz emelet magas létra, úgy tűnt, mintha a hold felé nyúlna.

A torony neve Fujiyoh.

Nem énekel fények a Fujiyoh-ház ablakaiban. A lakók valószínűleg már mind alszanak. Bizonyára azért, mert hajnali kettő van.

Hirtelen egy jellegtelen árnyék vonta magára a figyelmemet. Egy lány alakja lebegett a látóterembe. Nem képtelenem érte, a lány tényleg lebeg.

Nem fúj a szél.

A levegő hidegsége szokatlan ahhoz képest, hogy nyár van. A tarkómban érzem, a csontomig hatol a hideg.

Persze ezt csak képzelem.

- Látom ma is eljöttél.

Nem tetszik, amit látok, de semmit nem tehetek ellene.

Közben a lány, akiről szó volt csak repült tovább, mintha a holdon feküdt volna.

/Feltároló Kilátás/

Egy szitakötő képe. Gyorsan repdes.

Egy pillangó próbált követni, de nem lassítottam le. A pillangó egy idő múlva már nem tudott lépést tartani velem és zuhanni kezdett, már alig láttam.

Úbven zuhan.

A kigyóívív zuhanásában lehangyalt pillangó egy törött szárú lilomra emlékeztetett.

Light Novel fordítás

Nagyon szomorú kép.

Még ha nem is lehetünk együtt, legalább mellette maradhattam volna egy kicsit tovább. De ez lehetetlen. Mivel nincsenek lábaim, amikkel megállhatnék a földön, annyit se tehetek, hogy megállok és várok.

Hallottam valakit beszélni, ezért úgy döntöttem felkelek.

... A szemhéjaim nehezek. Ez is azt bizonyítja, hogy még kellene két órát aludnom.

Mialatt azon gondolkodom, hogy milyen gyámoltalan lehetek ebben az állapotban, minden álom kimegy a szememből.

... Időnként zavar, hogy milyen egyszerű vagyok.

Azt hiszem, befejeztem a tervrajzot, amin egész éjszaka dolgoztam, és aztán aludni mentem Touko szobájába.

Mikor felkeltem a szőfárló láttam, hogy tényleg az irodában vagyok. A nyári napfényben Shiki és Touko beszélgettek valamiről.

Shiki a falnak támaszkodva állt, Touko pedig keresztbe tett lábakkal ült egy széken.

- Jó reggelt, Kokuto.

Touko átható tekintete teljesen megszokott számomra... mivel a szemüvegét nem viseli, biztos azokról a dolgokról beszélget Shikivel.

A megszokottsághoz hozzáadva még hozzátenném, hogy a szokásos ruháit is viselte.

Rövid haja alól kilátszó nyakával Touko úgy nézett ki, mint egy titkárnő. De mivel a tekintete elég ijesztő tudott lenni, nem hiszem, hogy bármikor is betölthet egy ilyen állást.

A vékony fekete nadrág és újnak tűnő fehér blúz illik hozzá.

- Bocsánat, azt hiszem, elaludtam.

Próbálok mentegetőzni.

- Főlegleg megmagyaráznod egyértelmű dolgokat, én is rájöttem.

Miután így félbeszakított, a szájához emelte a cigijét.

- Ha már ébren vagy, készíts valami innivalót. Segíteni fog felépülni.

- ...?

Biztos arra gondolt, hogy felébredni, felépülni helyett.

Nem tudom, miért mondta ezt, de mivel Touko mindig ilyen titokzatos, úgy döntöttem inkább nem kérdezősködöm.

- Kérsz valamit, Shiki?

- Kösz nem. Mindjárt megyek aludni.

Valóban, Shiki elég kialvatlannak tűnik.

Talán sétált egyet tegnap este, miután eljöttem tőle.

Touko szobája mellett, ami egyben az iroda is, egy konyhának berendezett szoba áll. A mosogatónál három csap van egy sorban – talán labornak is használják, vagy valami ilyesmi. Kettő csapra fém drótok vannak tekerve, és nem szabad használni őket. Hogy miért, azt nem tudom; ha közelebbről próbálnám megvizsgálni, csak rosszallást váltanék ki Toukóból és dühítene, hogy nem tudok meg semmit.

Bekapcsolom a kávéfőzőt, hogy kávéét főzzek kettőnknek. Ebben elég hatékony vagyok. Már szinte mesteri szinten főzök kávé.

Persze nem azért alkalmaztak, hogy kávéet vagy teát készítssek...

Már fél éve dolgozom itt.

A „dolgozom” talán nem helyes kifejezés, mivel ez nem is egy rendes munkahely

Hogy ennek ellenére mégis idejöttem, az valószínűleg azért van, mert beleszerettem Touko munkájába.

Miután Shiki számára megállt az idő tizenhét évesen, én elvégeztem a gimnáziumot és bekerültem egy egyetemre bármiféle cél nélkül.

Ez egy ígéret volt Shikivel, hogy együtt megyünk arra az egyetemre.

Még ha Shikinek kevés esélye is volt a felépülésre, meg akartam tartani azt az ígéretet. De semmi nem volt ott számomra. Miután egyetemista lettem, csak éltem napról napra.

Mialatt ilyen céltalanul éltem az életemet, elmentem egy kiállításra, amire meghívtak, és láttam egy bábút.

Olyan aprólékosan kidolgozott bábú volt, hogy úgy tűnt már az emberi képesség határait súrolta az elkészítése. Olyan volt, mint egy lefagyasztott ember, holott nyilvánvaló volt, hogy valójában csak egy ember alakú bábú, ami soha nem mozogna magától.

De túlságosan is szép volt...

Egy ember, aki bármelyik pillanatban megmozdulhat. Ugyanakkor egy bábú, amiben nincs semmi élet. Egy tartományban, amit csak az étellel rendelkező dolgok érhetnek el, de élő ember sohasem...

Beleszerettem ebbe az ellentmondásba.

Valószínűleg azért, mert a létezés pontosan olyan volt, mint Shikié akkoriban.

Nem lehetett tudni, honnan származott a bábú.

A kiállítás brosúrája nem is említette.

Mikor kutatni kezdtem a forrás után, kiderítettem, hogy nem megrendelésre készült, és a művészt sok leolyka lengte körül művészeti körökben.

A művész – akit Aozaki Toukónak hívnak – egy remete, ha egyszerűen akarunk fogalmazni. Azt hiszem az igazi szakmája a bábukészítés, de úgy tűnik épületeket is tervez.

Bármít képes megalkotni, de soha nem vállal megrendeléseket. Mindig csak elmegy valakihez és megmutatja mit fog csinálni; aztán elkezdni elkészíteni, amint megkapta érte előre a fizetséget.

Vagy kiemelkedő zseni vagy csak egy különc.

Egyre jobban nőtt a kíváncsiságom, és bár elvileg nem lett volna lehetséges, mégis sikerült saját erőmből megszereznem ennek a különcnek a címét (ezt ma már teljes magabiztossággal állíthatom).

Messze volt a város központjától egy ellentmondásos helyen, nem a lakó vagy az ipari övezetben.

Nem is nevezhetnénk rendes háznak.

Egy elhagyott épület volt.

És nem is egy átlagos elhagyott épület. Az építkezés pár éve kezdtek el, de félúton megszakították, amikor a gyorsan fejlődő gazdaság kezdett visszaesni. Már háznak néz ki kívülről, de a belseje még befejezetlen, a falak és a padlók teljesen csupaszok.

Hat emelet magas lett volna, ha befejezik, de a negyedik emelet fölött semmi nincs.

Folytatás a következő oldalon!

Light Novel fordítás

Manapság hatékonyabb a legfelső emeletnél kezdeni az építkezést, de úgy tűnik a régi módszert követték akkoriban. Mivel az építkezést félbehagyták, a befejezetlen ötödik emelet lett a tető.

Bár az épületet magas betonfalak veszik körül, könnyen be lehet jutni. Kész csoda, hogy nem csináltak belőle titkos bázist a helyi gyerekek.

Akárhogy is, azt hiszem Aozaki Touko megvette az elhagyott épületet.

A konyhaszerű szoba, amiben vagyok, a negyedik emeleten van. A második és harmadik emeletet Touko munkaterületeként funkcionálnak, szóval általában a negyedik emeleten beszélgetünk.

... de térjünk vissza a témához.

Ezek után megismertem Toukót és végül itt kezdtem dolgozni, miután otthagytam az egyetemem, amire épphogy felvettek.

Hihetetlen, de itt fizetnek is.

Ahogy Touko mondta, kétféle ember létezik, akik rendelkezik az alábbi tulajdonságok egyikével: azok, akik alkotnak és azok, akik kutatnak, illetve azok, akik használnak és azok, akik pusztítanak.

Őszintén megmondtam, hogy alkotóként semmi remény nincs számomra, de mégis alkalmazott. Azt mondta, megvan bennem a képesség a kutatásra, vagy valami ilyesmi.

- Lassú vagy, Kokuto.

...hallatszik a másik szobából.

Észreveszem, hogy a kávéfőző már megtelt a fekete folyadékkal.

- A tegnapival együtt tehát összesen nyolc. Lassan elkezdhetnék már észrevenni a hasonlóságokat.

Mondja Touko, miközben elnyomja a cigijét.

Biztosan a mostanában történő öngyilkosságokról beszél, amikben középiskolás lányok ugranak le magas épületekről.

Azért gondolok épp erre, mert ezen a nyáron nem sok más téma akadt az időnkénti vízhiányokon kívül.

- Nem csak hat volt?

- Közben lett több, miatt lazszáltál. Júniusban kezdődött, átlagosan havi három esetel. Talán lesz még egy a következő három napban.

Touko valami nagyon zavarót mondott. Vetek egy pillantást a naptárra, már csak három nap van hátra augusztusból. Még három nap...?

Valami felkelti a figyelmemet ezzel kapcsolatban, de hamar megfeledkezem róla.

- De ahogy hallottam, semmi közük nincs egymáshoz az eseteknek. A lányok, akik öngyilkosok lettek különböző iskolákba jártak, és semmi kapcsolat nincs közöttük. Bár lehet, hogy a rendőrség visszatart adatokat.

- Nem bízol meg az embereken? Ez nem rád vall.

Touko vigyorog.

... Mikor a szemüvege nincs rajta, háttéraltalanul gonosz tud lenni.

- Egyetlen végakaratot sem mutatatt. Hat, nem is, nyolc ember. Ha ilyen sok van, legalább egyikük hagyott volna hátra valamilyen végakaratot.

De a rendőrség semmi ilyesmit nem említett, tehát azt is gondolhatnánk, hogy szándékosan elhallgatják őket.

- Szerintem itt van az összefüggés. Vagy úgy is mondhatnánk a 'kapcsolódási pont' az esetek között. A nyolc közül felénél többen is látták az illetőt leugrani magától, de mégsem találták semmi kivételül a magánéletükben. Nem mintha drogoztak vagy valami szektába tartoztak volna. Nyilván az öngyilkosság oka az volt, hogy nem voltak elégedettek az életükkel, ezért önző módon véget vetettek neki. Valószínűleg ezért nem érdeklik az ügyek annyira a rendőrséget.

- Szóval azt állítod, hogy egyáltalán nem is voltak végrendeletek?

Ahogy ezt mondom kétkelkedve, Touko bólint, de hozzát teszi, hogy nem lehet biztos benne.

De lehetséges ez?

Valami nem stimmel, gondolom, miközben a számhoz emelem a kávésbögrét és belekóstolok a keserű folyadékba.

De miért ne lenne végakarot? Anélkül általában nem lesznek öngyilkosok az emberek.

A végakarot egyfajta kötődés a világhoz. Mikor valaki nem szeretne meghalni, de rá van kényszerítve, akkor a végakarot, amit hátrahagy, tartalmazza a halála okának magyarázatát.

Egy végakarot nélküli öngyilkosság.

Az, hogy nem írtak végakaratot azt jelenti, hogy semmit nem akartak hátrahagyni, vagyis hajlandók voltak nyom nélkül eltűnni. Ezt lehetne a tökéletes öngyilkosságnak nevezni. Bár a tökéletes öngyilkosság szerintem az lenne, ha nemcsak hogy végakarot nem lenne, de nem is tudnánk magáról a halálesetről sem.

Ezzel szemben úgy öngyilkosnak lenni, hogy valaki leugrik egy épületről nem nevezhető tökéletes öngyilkosságnak. Az öngyilkosságnak ez a figyelemfelkeltő módja már önmagában végakarotnak tűnik.

Akkor viszont mi lehet?

Talán más ok áll a háttérben... talán ellopták a végrendeleteiket. Nem, akkor nem hiszem, hogy öngyilkosságról lenne szó.

Akkor viszont mi lehet?

Csak egy logikus magyarázat van, ami eszembe jut.

Pont ahogy kinéz, valójában balesetektől van szó.

A lányok nem is akartak meghalni. Akkor pedig nincs is okuk rá, hogy végrendeletet írjanak. Mintha valami szerencsétlen baleset történt volna velük egy séta során.

Pont ahogy Shiki mondta tegnap este.

... De nem tudtam rájönni, miért ugranának le egy épület tetejéről, ha csak sétálni mentek.

- Az öngyilkosságok abba fognak maradni a nyolcadik után. Egy ideig legalábbis nem lesz több.

Shiki bekapcsolódik a társalgásba, mintha csak félbe akarná szakítani a gondolatmenetemet.

Habár eddig elég érdektelennek tűnt ezzel a témával kapcsolatban.

- Honnan tudod?

Meg kellett kérdezniem.

Shiki bólintott, miközben másfelé nézett.

Folytatás a következő oldalón!

Light Novel fordítás

- Elmentem és megnéztem. Nyolcan repkedtek. Ezek a szavak hagyták el a formás ajkakat.

- Szóval annyian voltak. Már kezdettől fogva tudtat, hányan vannak, ugye, Shiki?

- Igen, végeztem vele, de azok a lányok szerintem maradni fognak még egy ideig, még ha ez nem is tetszik. Touko, minden ember így végzi, aki tud egy kicsit repülni?

- Nem tudom. Nem lehet semmi biztosat állítani, mivel mindenki más, de a múltban bárki, aki emberi erőből repülni próbált, kudarcot vallott. A két szó, 'repülés' és 'zuhanás' szoros kapcsolatban vannak. De minél erősebben akarsz repülni, annál inkább megfélemléssel érzed a ténnyel. Ennek eredményeképpen próbálok elérni az eget, még a halál után is. Nem a föld felé zuhanva, hanem inkább az ég felé.

Shiki összevonta a szemöldökét Touko válaszára.

Shiki mérgesnek tűnik... de miért?

- Elnézést, de azt hiszem elvesztettem a fonalat.

- A szellemről, a Fujiyoh-ház szelleméről beszélünk. Bár nem tudnám megmondani, hogy csak egy kép vagy igazi anélkül, hogy ne nézném meg magam. Gondoltam rá, hogy megnézem, mikor van egy kis időm, de Shiki megölte, szóval már nem tehetek semmit. ... értem már. Ahogy gondoltam, azokról a dolgokról beszélnek.

Mikor Shiki és Touko a szemüvege nélkül beszélgetnek, akkor általában mindenféle okkult témákról van szó.

- Hallottam, hogy Shiki látta azt a lányt a Fujiyoh-ház fölött lebegni, nem? Többről volt szó, úgy néz ki a lebegő lányok körül egy másik alak is volt. És arra is gondoltunk, hogy mivel nem tudják elhagyni a Fujiyoh-házat, ezért az a hely biztos olyan, mint egyfajta hálo.

A történet kezdett olyan nyolcolt lenni, hogy összezavarodtam.

Mintha Touko megérezte volna a zavarodottságomat, összefoglalta az egészet.

- Röviden: a Fujiyoh-ház fölött egy emberi alak lebeg, körülötte pedig a lányok, akik öngyilkosok lettek. Ezek a lányok valószínűleg szellemek. Dióhéjban erről van szó. Bólintok.

Értem már a történetet, de olyan érzésem van, hogy azután hallom, hogy már minden lezárult.

Abból ítélve, amit Shiki mondott, úgy tűnik ez a szellem úgy már elrendeződött.

Már két hónapja, hogy bemutatam őket egymásnak. Mostanában egyre gyakoribb, hogy én már csak az eredményeket hallom, mikor ilyen jellegű történetekről van szó.

Átlagos emberként más vagyok, mint ők, ezért szeretnék távol maradni az ilyen dolgoktól. Másrészt viszont nem szeretem fölöslegesnek érezni magam. Azt hiszem ez a semleges álláspont, amit most elfogllok, tökéletes.

Talán erre lehetne mondani, hogy minden dolognak van jó és rossz oldala is.

...?"

Shiki egyre mérgesebben bámul rám.

Talán tettem valamit, amivel magamra haragíthattam?

- De Shiki látta a szellemeket július elején, nem? Akkor csak négyen voltak, ha jól emlékszem.

Csak megerősítést vártam, de Shiki mást mond.

- Nyolcan. Már a kezdettől fogva nyolc volt. Mondtam, hogy nem lesz több nyolcnál. Az ő esetükben fordított sorrendben történtek a dolgok.

- Szóval már az elején is nyolc szellemet láttál? Mint az a látnok lány?

- Nem, én normális vagyok. Csak a levegő nem normális arrafelé. Olyan furcsa... Mint-ha hideg és meleg víz keveredne.

Touko folytatta Shiki elvont szavait.

- Tehát az idő nem működik ott rendszeren. Az idő nem csak egyféleképpen haladhat. Például az az idő, ami alatt valami megromlik nagyon különböző lehet. Ugyanígy egy ember és az emlékei is különböző idő alatt tűnnek el. Mikor valaki meghal, akkor mindenkinek az emlékeiből is rögtön törlődik? Ugye nem? Ameddig vannak megfigyelők, akik emlékeznek, semmi nem tűnhet el nyomtalanul, csak idővel kifakul.

- Emlékek, vagyis inkább rögzített adatok. Ha egy megfigyelő az elhunyt környezében van, akkor az olyan esetekben, mint azoké a lányoké, megőrződik az emlékek és 'illúzióként' a haláluk után is lehet látni őket. Ez része annak a jelenségnek, amit 'szellemnek' hívunk. Csak azok látják ezeket a kivételéseket, akik osztoznak a szellemek emlékeiben, tehát a szülei és barátai. Shiki persze kivétel.

- Természetesen az idő múlása befolyással van ezekre a 'rögzített adatokra', de az épület tetején úgy tűnik, lassabban fejt ki a hatását. A lányok emlékei az életükről nem érték még utol a fizikai állapotukat.

- Ennek eredményeképpen az emlékek életben maradtak. Amit látni lehet, az a lányok tettei és egzisztenciája, akik számára az idő lassabban halad.

Ekkor Touko újabb cigire gyújt rá.

Tehát mikor valami eltűnik, akkor amíg emlékszem rá, nem tűnik el teljesen. Vagyis már csak attól élő lesz valami, hogy emlékeznek rá? Ha pedig él, akkor lehet látni is?

De ez csak hallucináció... Nem, Touko valószínűleg azért használta az illúzió szót, mert valami nem igazra gondolt.

- Nem érdekel ez a sok magyarázás, ezek nem veszélyesek. A probléma egyedül ő. Biztos vagyok benne, hogy elkaptam, de ha van egy igazi teste valahol máshol, akkor ugyanezt megismételhetem újra meg újra. Már unalmas Mikiya testőrét játszani.

- Egyetértek veled. Majd én foglalkozom Fujoh Kiriével. Te csak kísérj haza Kokutót. Még öt óra van hátra a munkaideje végéig. Ha aludni akarsz, használhatod ezt az emeletet.

A hely, ahová Touko mutat nem volt kitakarítva az elmúlt évben, és úgy néz ki, mint egy piszkos kemence.

Shiki tudomást sem vesz róla.

- Szóval mi volt igazából?

Shiki Tókóra néz.

A varázsló cigivel a szájában gondolkodik magában, miközben az ablakhoz sétál. Onnan kinéz.

Nincs világitás a szobában. Csak kintről szűrődik be fény, ezért nehéz megmondani, hogy reggel van vagy délután.

A kilátás az ablakon túlra viszont nyilvánvalóvá teszi, hogy dél van. Nincsen látni is lehet a forró, fehér napsugarakat.

Touko egy darabig a nyári tájat tanulmányozza.

Folytatás a következő oldalon!

- Azelőtt repülésnek nevezhattuk volna.

A füst, amit kifúj, keveredik a fehér napfényvel.

A hátát bámulom, miattál ő kifelé néz... Olyan, mint egy délibáb fehérbe öltözve.

- Kokuto, mire gondolsz, mikor egy magas helyről körbenélsz?

A hirtelen nekem szegezték kérdéssé visszarát a valóságba.

Nem nagyon voltam magas helyeken, mióta gyerekkoromban felmentem a Tokió Torony. Nem igazán emlékszem, akkor mi járt a fejemben. Az egyetlen, amire emlékszem, hogy nagyon egykeztem kiszűrni a helyet, ahol laktam, de végül nem sikerült megtalálni.

- Talán hogy minden olyan kicsi?

- Micsoda éles elméjű megfigyelés, Kokuto.

A hívós reakció arcul csap. Igazából én sem voltam biztos hogyan válaszoljak. Összeszedem magam és próbálom valami mást is mondani.

- Lássuk csak. Nem sok minden jut eszembe, de az biztos, hogy tetszene. A kilátás egy magas helyről lenyűgöző tud lenni.

Valószínűleg ez a válasz jobban tetszett Toukónak, mert egyértelműen jelelő bólintott.

Miattal továbbra is kifelé bámult, Touko tovább magyarázott.

- A táj, ami eléd tárul valóban lenyűgöző: még egy hétköznapi terület is gyönyörűen nézne ki. De nem ez az az impulzus, amit érzel, mikor lenézel a világra, amiben élsz. A feltárolt kilátás csak egy impulzus...

Az impulzus szónál Touko félbeszakítja a mondatot.

Az impulzus nem olyasmi, ami belülről jön, mint az érzelmek, hanem inkább olyasmi, ami kívülről támad rád. Még ha az, akit megtámad, nem is akarja.

Egy inger erőszakkal fejt ki rád a hatását, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, ezt nevezzük impulzusnak.

Mi tehát az az erős inger, amit a feltárolt kilátás rejt magában?

- A távolság érzete. A túl nagy léptékű látvány egyfajta szakadást hoz létre közted és a világ között. Az ember csak a közvetlen környezetének tudatában érzi magát biztonságban. Még ha valaki rendelkezik is részletes térképekkel arról, hogy hol van, az csak adat, nem?

- Számunkra a világ csak azt jelenti, amit magunk is érezni tudunk. A határok városok, országok és a világ között csak tudat alatt értelmezhetőek az agy számára, csak akkor érezhetjük őket, ha elutazunk oda. Valójában semmi gond nincs ezzel a felfogással.

- De ha a látvány túl nagy, szakadás történik. A tíz méteres terület körülötted, amit érzel és a tíz kilométeres terület, amire lenézel. Mindkettő a világban van, amiben élsz, az elsőt mégis valóságosabbnak érzem.

- Érted? Van egy belső ellentmondás. Az értelem azt diktálná, hogy a nagyobb világot ismerd fel a világként, amiben élsz, és nem a kisebb teret magad körül. De bármennyire is próbálkozol, nem tudod úgy érezni, hogy ebben a világban élsz.

- Ennek az az oka, hogy ami körülötted van, az mindig valóságosabbnak tűnik. Az észérveid a tudásod által és a tapasztalatod az érzelmeid által konfliktusba kerülnek, és mikor az egyik veszít, az zavarodottságnak ad helyet.

- ... Milyen kicsi a város innen fentről. Nem is tudom elképzelni hogy ott lent van a házam. Az a park tényleg ilyen alakú? Nem is tudtam, hogy az ott van. Mintha nem is ismerném ezt a várost. Mintha egy idegen tájat néznék.

- ... A kilátás egy magas helyről ilyen gondolatokat sugall. Bár az ember még mindig egy olyan ponton áll, ami a város része, amire letekint...

Egy magas hely ugyanakkor távoli is. Ez igaz, ha a távolságot nézzük. De Touko biztos a szubjektív távolságra gondol.

Két hely távol lehet egymástól horizontálisan és vertikálisan. Az egyetlen különbség a kettő között az, hogy látod-e a másik helyet vagy nem.

- Szóval azt mondog, hogy nem tesz jót sokáig lenézni egy magas helyről?

- Ha szélsőségesen értelmezed. Ősi időkben az ég egy másik világnak számított. Repülni egy másik világra való utazást jelentett. Elmerülhetsz az idegen világban, ha nem óvod magad a technikával. Pont ahogy elsőre is hangzik, megőrülsz.

- De ha megfelelő védelemmel rendelkezel, akkor nem fog annyira hatni rád. Nem lesz semmi gond, ha például van egy stabil pont, amin állhatsz. Minden visszatér a normális kerékvágásba, amint visszatérsz a talajszintre.

... Most hogy mondta, mikor lenéztem egyszer az iskola tetejéről, hirtelen eszembe jutott, hogy mi lenne, ha leugranék.

Persze nem gondoltam komolyan.

Nem akartam tényleg leugrani, de vajon miért jutott egyáltalán eszembe olyasmi, ami egyértelműen a halálomhoz vezetett volna?

Touko azt mondta, vannak különbségek egyének között, de szerintem mindenkinek eszébe jut a zuhanás, mikor magas helyen jár.

- Ez azt jelenti, hogy egy pillanatnyi örület hatása alá kerül az ember?

Touko felnevet a kérdésem hallatán.

- Mindenki álmodik tabukról, Kokuto. Az emberek képesek arra, hogy örömet leljenek abban, amit nem tehetnek meg. De valóban, ez elég közel áll hozzá. Az a fontos, hogy csak egy adott helyen jöhet létre, magához a helyhez kötődik. Bár ez elég egyértelmű. A te esetemben nem beszélnek örületről, inkább csak kábaságról.

- Touko, túl sokat beszélsz.

Shiki közbeszólt, mintha már nem bírná tovább hallgatni Toukót. Ha így belegondolok, talán el is kalandoztunk a fő témától.

- Egyáltalán nem sokat. Egy vita szerkezeti felépítését véve alapul még csak a második résznél tartunk.

- Engem csak a vége érdekel. Nem vagyok kíváncsi arra, ahogy beszéltek.

- Shiki...

Bár elég udvariatlan volt, azért van valami abban, amit mond.

Shiki tovább panaszkodik, figyelmen kívül hagyva engem.

- És azt mondog, hogy mindenféle baj van azzal, ha magas helyekről nézelődünk. És mi van a normál nézőponttal? Mikor sétálsz, akkor is a föld felett vannak a szemeid.

Bár Shiki rá jellemző módon az érvelés hibáit kereste, ezúttal el kellett ismernem, hogy nem mond butaságot.

Az ember szeme tényleg a talaj szintje felett van. Ez azt jelenti, hogy a normál perspektívánk is egyfajta rálátás a világra.

Touko bólint Shiki szavaira. Gondolom, rögtön a végkövetkeztetésre fog ugrani.

- De a Föld, amit laposnak hiszel, valójában görbe. Ha ezt is figyelembe vesszük, akkor nem mondhatjuk, hogy a normál perspektívánk is kilátás lenne a dolgokra.

- A látvány nem az, amit a szemünkkel látunk, hanem a kép, amit az agyunk felfog. A látásunkat megvédi a józan ész, ezért soha nem érezzük a testmagasságunkat magasságnak, sőt, ezt tartjuk normálisnak. Nincs olyan érzetünk, hogy a magasban lennénk.

- Másrészt viszont mindenki úgy él, hogy rálát dolgokra. Nem a fizikai látásra gondolok, hanem a mentálásra. Mindenki más, de egy nagyobb tudat magasabbra tör. Mégsem lépheti túl a korlátait.

- Az emberek arra születnek, hogy egy dobozban éljenek, és csak a dobozban belül tudnak túlélni. Az emberek nem birtokolhatják az istenek nézőpontját.

Mikor egy ember mentális nézőpontja átlép a bizonyos határt, akkor nem is annyira isten válik belőle, mint inkább szörnyeteg. Hypnos, az illúzió átváltozik Thanatosszá, az igazi halállá.

Ahogy ezt mondja, Touko végignéz az előtte elterülő világon. Lenéz a tájra lábaival stabilan állva a padlón. Valahogy jelentősnek tűnik ez a részlet.

És ekkor eszembe jutott az álomom.

A pillangó lezuhant a végén.

Talán szebben repült volna, ha nem próbált volna követni.

Igen, ha inkább lebegett volna, akkor tovább maradhatott volna a levegőben.

De mivel a pillangó tudott a repülésről, nem bírta tovább elviselni testének könnyed lebegését.

Ezért repült lebegés helyett.

Ennyi gondolkodás után talán kezdek költői lenni.

Touko az ablakban eldobja a cigijét.

- A Fujiyoh-háznál lebegés lehet a világ, amit látott. A különbség a levegőben, amit Shiki érzett, a határ lehet a külső világ és a doboz belseje között. Ez egy olyan törés, amit csak az emberi elme tud érzékelni.

Miután Touko abbahagyta a beszédet, úgy tűnt Shiki végre lazított.

Sóhajtott egyet és körbenézett.

- Szakadás? Vajon melyik oldal lehetett a meleg oldal és melyik a hideg számára.

A komoly hangvétel ellenére úgy tűnt, Shikit nem igazán érdekli a dolog.

Touko is érdektelennek tűnt.

- Természetesen az ellentéte, mint neked.

Így válaszolt.

3.

A tarkómban a csontba belenyilall a hideg.

A hideg, amitől reszketek, kívülről vagy a testemen belülről jön?

Figyelmen kívül hagyva az értelmetlen dolgokat Shiki tovább sétál.

Semmi életjel nem látszik a Fujiyoh-házból.

Hajnali kettő van. Csak a fehér fény világítja meg a ház folyosóját. A krémszín falak fürdenek a fényben, így ellátok egészen a folyosó végéig. A fény, ahogy ellopja a sötétséget, megmagyarázhatatlanul mesterségesnek és természetellenesnek tűnik.

Ehhaladva a bejáratnál lévő kártyaleolvasó mellett belepek a liftbe.

Üres. A lift hátuljába csavaroztak egy tükröt az utazók kényelméért.

A tükrő másik oldaláról egy világoskék kimonó felett fekete dzsekit viselő alak bámul vissza. Szemekkel, amik úgy néznek, mintha semmi nem érdekelné őket.

Shiki a tükrőben lévő alakra sandít, és megnyomja a gombot, amin egy „R” betű áll. Egy rövid zajjal a lift Shiki körül emelkedésnek indul. A motor hajtotta doboz másodpercek alatt eléri a legfelső emeletet.

Égy zárt térben volt. A kinti világból semmi nem érdekelt Shikit, és nem is juthatott el hozzá semmi. Ez az érzés lassan beszívárgott üres tudatába. Ez a kis doboz az egyetlen, amit éreznem kell most.

Az ajtó hangtalanul nyílik. Odakint egy teljesen más világ, egy sötét világ van.

A mellékszárnyba lépve, amikor csak egy tetőre vezető ajtó van, a lift megkezdte útját vissza az első emeletre. Seholy egy fényforrás, a helyiség fájdalmasan sötét.

Egy kis szobán áthaladva Shiki belöki a tetőre vezető ajtót.

... A mély sötétség kifakul.

A város körvonalai betöltik a látóteremet.

A Fujiyoh-ház teteje egyszerűen van megépítve. Lapos betonfelület, melyet egy drótkerítés határol a tető szélein. Egy magányos víztorony áll az épületszárny felett, de más rendhagyó nincs a tetőn.

Maga a tető hétköznapi, de a kilátás a tetőről rendkívüli.

A kilátás az éjszakai városra ebből az épületből, ami tíz emelettel magasabb a szomszédainál, talán inkább magányosnak nevezhető, mint szépnek. Mintha egy magas létra tetejéről néznél le a világra. A feltároló tengermélység viszont mindenképpen gyönyörű.

A mesterséges világítás fénypötytyei úgy fénylenek, mint egy horgászhal nyúlánya.

Ha a látóteremben a teljes világ van, akkor a világ most alszik, talán örökké, mégis, ez az érzés el fog múlni. A csend jobban szorítja a szívemet, mint bármilyen hideg, és eléggé fájdalmas...

Az éjszakai ég fagyosságá ugyanannyira szembeötlő, mint a lenti hideg. Ha a város a tenger mélye, akkor az ég a tiszta sötétség. És a sötétben a csillagok drágakövekként csillámlanak. A Hold üresség a sötétségben – egy nagy lyuk az ég fekete vásznán. Nem is annyira tükrő, ami a Nap fényét veri vissza, inkább a „másik oldal” képe... Ezt mondták a Ryougi-házban. Szerintük a Hold átjáró egy másik világra.

A régi időkben a Hold összefüggésben volt a varázslattal, a nőkel és a halállal. És ezelőtt a hold előtt egy alak lebeg...

... Nyolc lánnyal körülvette.

A fehér alak az éjszakai égen egy nő alakja. Kifinomult fehér ruhát visel, amit talán estélyinek is lehetne nézni, hosszú fekete haja pedig leér a derekáig. A karjai és a lábai karcsúság, és csak még elegánsabbá teszik a nő megjelenését.

A vékony szemöldök és a zord tekintet gyönyörűek. Ránézésre a húszas éveiben jár. Bár kétséges, hogy egy szellemre lehet alkalmazni az élő emberekkel használatos kor fogalmát.

De a fehér nő nem olyan megfoghatatlan, mint egy szellem. Tényleg ott van.

A lányokra, akik céltalanul keringenek körülötte, jobban illik a „szellem” megnevezés, mint órá; lassú lebegésük inkább úszásra hasonlít, mint repülésre. Még az alakjuk is anyagtalan, ahogy időnként átlátszóvá válnak.

Light Novel fordítás

Maga az érzés jobban fáj, mint a fizikai fájdalom, mert a félelem és gyönyör egyidejű érzete semmihez sem hasonlítható.

A gerincemem végigfutó borzongás észveszejtő, az egész testem reszket. Kavargott bennem a bizonytalanság, a magányosság, az életvágy, és hangtalanul sírni kezdtem.

Nem a félelem vagy a fájdalom miatt.

Hanem mert a halál ismeretlen érzete megkörnyékezett... Még nekem is, aki minden este arra vágyik, hogy élhessen, eljön a hajnal.

Soha nem szabadulhatok már ettől az érzéstől.

Mert beleszerettem ebbe az érzésbe...

Hallom az ajtót nyílni. Az óra délután kettőt mutat, és a nap szinte keresztületegi magát a csukott ablakon. Még nincs itt a vizsgálatok ideje, tehát bizonyára látogatóm van.

Saját kórházi szobám van, senki más nincs itt. Csak a vakító napfény, a szélben lengedező függönyök és ez az ágy.

- Elnézést, ön Fuhjok Kirie?

Úgy tűnik, a látogatóm egy nő. Száraz hangon köszönt, és közelebb lép anélkül, hogy leülne. Úgy tűnik, lenéz. A tekintete hideg.

... Ez egy ijesztő ember. A pusztulásomat fogja okozni.

Mégis boldog vagyok, hiszen évek óta nem volt látogatóm. Nem tudnék senkit se elutasítani, még ha maga a halál jönne is látogatóba, hogy végezzen velem.

- Az ellenségem, ugye?

- A nő bólint.

Próbálok fókuszálni a tekintetemet, hogy jobban láthassam látogatómat.

... Talán az erős napfény miatt van, de csak a kóralakját látom. Nem hord kabátot, de síma, gyűrődésmentes kosztümje miatt úgy néz ki, mint egy tanár, és ez kicsit megnyugtat. Mégis, narancssárga kendője túl feltűnő fehér blúzához képest, ezt mindenképpen a hátrányára kell felírnom.

- Ismered őt vagy te magad vagy?

- Nem, csak ismerőse vagyok annak, aki megtámadott és annak, akit te támadtál meg. Mindannyiunknak furcsa ismerősei vannak, bizonyára nem vagyunk kifejezetten szerencsések.

Miközben ezt mondja, a nő kivesz valamit a zsebéből, aztán visszatesszi.

- Elfelejtettem, hogy itt nem dohányozhatok. Ráadásul úgy néz ki, a tüdőd nincs valami jó állapotban. A füst csak ártana.

Úgy néz ki, mintha sajnálkozna a tévedése miatt. Biztos egy cigis dobozt vett elő az i-mént. Én még soha nem cigiztem, de szerettem volna látni őt, ahogy rágyújt. Talán... nem, biztosan illene hozzá. Mint egy kígyóbőr nadrág egy kirakati bábus.

- Nem csak a tüdőddel van baj. Talán a tüdőd lehet az oka, de több szerveidben is daganat van. Kezdve a szarkómával, a belső szerveidben rosszabb a helyzet. Talán a hajad az egyetlen egészséges részed. Lenyűgöző, hogy mégis ennyi erő... maradt. A legtöbb ember már rég meghalt volna, mielőtt ideig súlyosbodik az állapota... Hány éve is, Fuhjok Kirie?

Biztos az érdekl, mióta vagyok kórházban, de nem tudok rá válaszolni.

- Nem tudom. Már rég nem számolom.

Mivel nincs értelmem. Mivel úgyse kerülök ki innen, amíg meg nem halok. A nő bólint.

- Értem.

Nem tetszik a hangneme, mivel sem szimpátia, sem ellenszenv nincs benne. Mindenkitől csak sajnálatot kapok, de ez az ember még ezt sem hajlandó megadni nekem.

- Jól van a sebhely, ahol Shiki megvágott? Hallottam, hogy a szíved környékén vágott, meg a fő artéria környékén... Ha jól gondolom, a mirális billentyű lehetett.

Egészen lenyűgöző dolgokat mond hétköznapi hangnemben. Elmosolyodok furcsasága bizonyítékként.

- Micsoda rendhagyó ember vagy. Nem tudnék hozzád így beszélni, ha megváltgát volna a szívemet.

- Persze, csak megerősítést vártam.

Értem már. Ezzel a kérdéssel arról akart megbizonyosodni, hogy én voltam-e az, akit az a furcsa ruhákba öltözött nő megtámadott.

- De idővel majd kifejtí a hatását, Shiki szemei erősek. Még akkor is, ha az a dolog a második egzisztenciád volt, a pusztulás téged is elér idővel. Előtte viszont kérdezni szerettem volna pár dolgot... ezért is jöttem ide.

Második egzisztencia... biztos a másik énemre gondolt.

- Nem láttalak személyesen lebegni. Tudnál mondani erről valamit?

- Én se tudok sokat. Az egyetlen dolog amit ebből a szobából látok, a kilátás az ablakból.

- Talán ez ártott meg.

- Lenéztem a világra innen. A fák színe mutatja az évszakok váltakozását, az emberek egymást felváltva jönnek a kórházba.

- Nem hallanak, ha beszélék hozzájuk, és nem érhetem el őket, bármennyire is nyújtom a kezeimet. Végig ebben a szobában szenvedtem. Hosszú időn át gyűlöltem ezt a kilátást. Talán úgy is mondhatnánk, hogy átkoztam.

- Értem, biztos a Fuhjok véred miatt van. A vérvonalad egy régi dinasztíába tartozik. Imákra specializálódtak, de most már látom, hogy a valódi hatalmuk az átkokban rejlett. A 'Fuhjok' név a tisztátalan szóból ered.

Vérvonal.

A családom. De ennek vége szakadt pár éve. Miután kórházba kerültem, a szüleim és a testvérem meghaltak egy balesetben. Azóta az apám egyik barátja fizeti a kórházi számlát.

- Az átok nem olyasmi, ami öntudatlanul születik. Mit kívántál?

... Én magam se tudom. Ó se tudhatja.

- ... Volt már olyan, hogy a kinti világba vágóval kijutni hosszú időn keresztül? Olyan hosszú időn keresztül, hogy minden kapcsolatot elvesztésed már a valósággal? Utáltam, gyűlöltem és féltém a kinti világot. Lenéztem rá egész idő alatt. Egy idő múlva a szemeimem valami furcsa történt. Az égbelt voltam egy kert felett, és lenéztem a lenti világra. Olyan volt, mintha a szemeim égbeltbe volnának, mialatt a testem itt maradt. Mivel nem tudok mozdulni innen, csak annyit tehetek, hogy figyelem a környező tájat.

- A környék képe valószínűleg beleeggett a tudatodba. Ha erről van szó, azt hihetted, hogy látod körben minden irányban... Ekkor kezdted elveszteni a látásodat?

Meglepődtem. Tudja, hogy már majdnem teljesen vak vagyok.

Folytatás a következő oldalán!

Light Novel fordítás

Bólintok.

- Így van. A világ fehérré vált a végén, semmit se láttam. Először azt gondoltam, minden elsötétedett, de nem így volt.

Minden eltűnt, vagy legalábbis minden, amit látni lehetett.

De ez nem zavart, mivel a szemem már odakint repültek. Csak a környező tájat láthatom, és úgyse tudok elmenni innen.

- Semmi nem változott, semmi...

Köhögtem. Rég nem beszéltem ennyit és a torkom égett.

- Értem. Tehát a tudatod az égből volt. De akkor... hogy maradták mégis életben? Ha a szellem a Fujiyoh-háznál a te tudatod volt, Shikinek meg kellett volna ölni téged.

Igen, én is ezen töprengem.

Az a nő... ha jól emlékszem Shikinek hívtad... hogyan volt képes megvágni?

A lebegő énem semmit nem tud megérinteni. Viszont hozzám se érhet semmi, de ő úgy ölt meg, mintha az igazi testem lett volna ott.

- Válaszolj. A Fujiyoh-háznál lévő éned az igazi Fujoh Kirie volt?

- Az énem a Fujiyoh-háznál nem én vagyok. Az énem, amelyik az égre néz és az énem az égből; 'az az énem' lemondott rólam, és elszállt. Itt maradtam elhagyatva, még a saját énem álta is.

A nő levegőért kap. Most először mutat valami érzelmét.

- Szóval nem hasadt ketté a személyiséged. Valaki adta neked, akinek volt valamilyen tároló eszköze, egy második test. Értem már, igazából két testet irányítottál egy elmével. Így már teljesen más a helyzet.

Most hogy mondja, talán tényleg így volt.

Már rég lemondtam magamról és csak néztem a lenti világot. De egyikünk sem tehetta a lábát a földre, így csak lebegtünk. Mivel az ablakon túli világ visszautasít, nem mehetek ki, bármennyire is szeretnék.

Tehát végül is volt köztünk valamiféle kapocs.

Biztos az érdeklő, mióta vagyok kórházban, de nem tudok rá válaszolni.

- Nem tudom. Már rég nem számolom.

- Így már világos. De miért nem elégedtél meg pusztán azzal, hogy elképzelted a kinti világot? Nem értem miért hagytad azokat a lányokat lezuhanni.

Azokat a lányokat...? Ó, vagyis a lányokat, akikre irigy voltam. Balszerencsájuk volt. De én nem tettem semmit, a lányok maguktól ugrottak le.

- Az éned a Fujiyoh-háznál inkább csak egy tudat volt. Ezt használtad ki, ugye? Azok a lányok már a kezdetől fogva tudtak repülni, ugye? Akár csak egy kép volt a fejükben, vagy tényleg megvolt az erejük hozzá, hogy repüljenek. Az álmbanuk repülő emberek nem ritkák, de ebből soha nincs probléma. Tudod miért? Mivel csak álmbanuk repülnek és ébren még csak eszükbe se jut a repülés. Mivel nincsenek eszméletüknél, nincs bennük semmi gonosz szándék, mikor repülnek.

- De azok a lányok még így is különlegesek voltak. Nem akarom felhozni Pán Pétert, de könnyebb repülni, ha az ember kisebb. Talán egy-kettő tényleg lebegett, de a legtöbb biztos csak álmban tudott lebegni.

- De te rákényszerítetted őket, hogy gondoljanak rá. Azt a benyomást adtad nekik, hogy álmodnak, mikor ébren voltak.

- Így felfedezték, hogy tudnak repülni. Igen, tudtak repülni... de csak nem tudatos állapotban. Pusztán emberi erőből repülni nehéz. Még én se tudok repülni seprő nélkül. Körülbelül 30% esély van rá, hogy valakinek sikerüljön tudatosan is repülni. A lányok próbáltak repülni, ahogy megszokták, és aztán lezuhantak, ahogy várható volt.

Igen, repkedtek körülöttem. Azt gondoltam, hogy a barátaim lehetnének. De csak száll-dostak körülöttem, mint a halak és nem is vettek észre.

Röviddel később felfedeztem, hogy nincs tudatuk. Arra gondoltam, hogy ha lenne tudatuk, akkor észrevennének. Csak ez lehetett rá a magyarázat, de miért...

- Fázol? Reszketsz.

A nő hangja rideg, mint a műanyag.

Magam köré fonom a karjaimat, mivel a hideg nem múlik.

- Hadd kérdezzek még valamit. Miért vágytál az égből? Gyűlölted a kinti világot.

Biztosan azért, mert...

- Az égből végtelen. Azt gondoltam, talán rálelek egy világra, amit nem gyűlölök, ha addig repülhetek, ameddig csak akarok.

Azt kérdezi, megtaláltam-e azt a világot.

A hidegrázás nem múlik. Reszketek, mintha valaki rázna, és a szemeim égnék.

Bólintok.

- ... Minden este attól rettegtem, hogy nem fogok felébredni másnap, féltém, hogy nem élem meg a holnapot. Tudtam, hogy nem lenne erőm felébredni, ha elaludnék.

- A napjaim, mintha kötélen egyensúlyoznák, megteltek a haláltól való félelemmel. De éppen emiatt éreztem úgy, hogy élek.

- Minden nap éreztem a halál szagát, de csak ez a szag tartotta bennem az életet.

- Mivel csak egy félredobott hélium vagyok, csak úgy érezhetem, hogy élek, ha a halállal nézek farkasszemet.

Így van. Ezért szeretem a halált jobban az életnél.

Repülni bárhová, eljutni bárhová...

- Magaddal akartad vinni a védcemet a halálba?

- Nem. Akkor még nem tudtam. Kötődtem az élethez, és ameddig éltem, repülni akartam. Vele megtehettem volna.

- Te és Shiki hasonlóak vagytok. Mindkettőtöknek megváltás, hogy Kokutót választottátok. Nem bűn, hogy másban keressük az életünk értelmét.

Kokuto. Értem már, szóval Shiki azért jött, hogy visszavegye.

- Azt hiszem a megmentőm a végzetem is volt egyben. Mégsem mondanám, hogy ezt megbántam.

- Az a fiú olyan gyerekes. Mindig olyan őszinte. Ezért repülhetett volna bárhová, ahová szeretett volna, ha megpróbálja.

- ... Magammal akartam vinni.

Lángolnak a szemeim. Nem értem miért, biztosan sírok.

Nem mintha szomorú lennék... Ha tényleg elmeletnék vele valahová, az mennyire lenne boldoggá? Ez soha nem valósulhatott volna meg, mivel csak egy álom, ami nem is válhat valóra, ezért olyan szép, hogy sírnom kell tőle. Ez az egyetlen álomom, ami volt az elmúlt években.

- De Kokutó nem érdeklő az égből. Szóval minél inkább vágyódnál valaki

az ég felé, annál távolabb kerül tőle? Milyen ironikus.

Folytatás a következő oldalon!

- Igazad van. Az emberek rendelkeznek sok mindennel, amire nincs szükségük. Én csak lebegni tudtam. Nem tudtam repülni, csak annyit sikerült elérnem, hogy tovább lebegtem.

Az égő érzés a szememben eltűnt. Ez valószínűleg nem fog előfordulni többet a jövőben.

Most csak a belsemben lévő hideg irányít.

- Elnézést a kellemetlenkedésért. Ez az utolsó kérdésem. Mihez fogsz kezdeni most? Meg tudom gyógyítani a sebet, amit Shiki ejtett rajtad.

Válasz nélkül megrázom a fejem. Úgy tűnik, a nő kicsit ráncolta a homlokát.

- Értem...

- Két módon lehet szabadulni. Cél nélkül és céllal. Az elsőt lebegésnek hívják, a másodikat repülésnek.

- Neked kell eldöntened, melyik volt a kettő közül az előtted feltároló látvány. De ha bűntudatból választasz, az nem jó. Nem szabad az alapján választanod, hogy milyen bűnök nyomják a válladat, hanem inkább az általad választott út következményeinek súlyát kell viselned.

Ezután a nő távozott. Nem mondta meg a nevét, de tudom, hogy nem is volt rá szükség. ... Biztos már az elejétől fogva tudta, mit fogok választani. Mivel nem tudtam repülni, csak lebegni.

Mivel gyenge vagyok, nem tudok úgy tenni, ahogy mondta. Ezért nem tudom leküzdeni ezt a kísértést. A villanás, amit éreztem, mikor keresztüldöfték a szívemet. A halál letaglózó örvénye és az élet lüktetése. Mindig azt gondoltam, hogy nincs semmi, de ezek az egyszerű dolgok még mindig itt vannak bennem.

A halál van bennem.

Ez a félelem, ami végigborzongat a gerincem mentén. Egyre erősebben kell éreznem a halált, hogy megtaláljam az élet örömét. Mivel eddig mindent kizártam az életemből. De valószínűleg lehetetlen úgy meghalni, mint én, azon az éjszakán. Nem is remélhetek ilyen hirtelen véget. A halál úgy hatolt belém, mint egy villám, mint egy tű, mint egy kard. Még nem tudtam teljesen feldolgozni, de még van pár napom gondolkozni rajta. És már döntöttem a módszerről is. Szerintem mondanom se kell, de a halálom valószínűleg egy hosszú zuhanás lesz egy magas helyről, ahonnan kilátás nyílik a tájra.

/Feltároló Kilátás/

A nap lement, és Touko elhagyta az épületet. Shiki lakása a közelben van, de az én otthonom húsz percre van innen vonattal. A fáradtság jelei látszanak Shikin, aki kicsit bizonytalanul lépked, de tud követni

- Szerinted az öngyilkosság helyes, Mikiya?

Shiki váratlanul szegezi nekem a kérdést. Lesütött szemei kicsit megindítóak.

- Hmm, nem is tudom. Tegyük fel megfertőzött egy vírus, ami megöli Tokió teljes lakosságát, ha életben maradok. Ha mindenki megmenekülhet azáltal, hogy én meghalok, akkor valószínűleg megölném magamat.

- Ez meg mi? Ez annyira valószínűtlen, hogy még egy mi-lenne-ha történetnek is gyenge.

- Hagyd, hogy befejezzem. Szerintem azért tennék így, mert gyenge vagyok.

- Azért ölném meg magam, mert nem lenne meg bennem a bátorság, hogy tovább éljek, és egész Tokió az ellenségem legyen. Érted, az egyszerűbb utat választom. Egy pillanatnyi bátorság szemben egy életen át tartó bátorsággal. Te is tudod mérni a nehezebb.

- Szükségeses példa, de szerintem a halál menekülés, bármilyen elhatározás rejlik is mögötte. Viszont van, mikor az ember el akar futni. Nem tagadhatom és nem is cáfolom, mivel én is gyenge vagyok.

Hmm, de ezzel mintha azt állítanám, hogy más is cselekedhet így, mivel én is így cselekednék. Ebben a helyzetben az önfeláldozás valószínűleg hősi tettek számítanak. De ez nem helyes. Butaság a halált választani, nem számít milyen neves vagy helyes tettek gondoljuk. Nem számít, milyen helytelenek tűnik, akkor is tovább kell élnünk, hogy helyrehozzuk a hibáinkat.

Élnünk kell, és elfogadni a tetteink következményeit. Ehhez sok bátorság kell. Nem hiszem, hogy erre én képes lennék, és az egész olyan beképzelt hangzik, hogy inkább nem mondok semmit.

- ... Akárhogy is... Bizonyára mindenkinél más a helyzet.

Elég bizonytalanul fejezem be a mondandómat, és Shiki kétkedve néz rám.

- De te más vagy.

Úgy mondja ezt Shiki, mintha a fejembe látna. Bár hűvösen mondta ki őket, a szavakban mégis melegség rejlik. Egy kicsit zavarba jövök tőle, ezért egy darabig némán sétálok. A főút zaja egyre közelebből hallatszik. Hangok, erős fények, motorzaj. Emberek hullámai, és a sokféle zaj, amit keltenek. Ha elhaladunk a boltok mellett, már az állomásnál leszünk. Ekkor Shiki megáll.

- Mikiya, gyere fel hozzám ma este.

- Tessék? Miért pont most?

Shiki megragad, és elhessegetve a kérdést magával vonzsol.

Valóban egyszerűbb Shikinél maradni, mivel közel van, de van bennem némi erkölcsi alapú ellenézés.

- Hagyd csak. Egyébként sincs semmi a szobádban. Nem tudnánk mit csinálni. Vagy szeretné, hogy csináljunk valamit?

Tudom, hogy semmi ilyesmire nem gondolt. Direkt ezért kérdeztem, mert erre Shiki nem tudna mit válaszolni... legalábbis ezt gondoltam. De úgy néz rám, mintha én lennék a probléma oka.

- Eper.

- Tessék?

- Két epres Häagen-Dazs. Még mindig ott vannak a hűtőben. Együk meg őket.

- ... Tényleg, én vettem azokat.

Igen. Azért vettem, mert meleg volt, mikor Shiki lakásához sétáltam. Már majdnem szeptember van, szóval nem tudom minek fáradtam...

De az ilyen apróságok nem számítanak. Úgy néz ki az egyetlen választásom engedelmesség Shikinek. De pusztán szót fogadni zavaró, ezért úgy döntök, akadékoskodni fogok kicsit.

Shikinek ez egy sebezhető pontja, ezért mikor megemlítem, mérges lesz, de nem tud mit válaszolni.

Bár nagyon szeretném, Shiki még mindig nem hallgat rám.

- Rendben, nálad töltöm az éjszakát. De Shiki...

Rám néz, ahogy őszinte arccal kioktatom.

- Nem kellene így viselkedned. Lány vagy, ha nem tudnád.

Shiki dühösen félrenéz.

Epilógus

Azon a napon úgy döntöttem, hogy a főutcán megyek haza. Pusztá szeszélyből döntöttem így, ami egyáltalán nem jellemző rám.

Esetlenül sétálva az épületekkel szegélyezett utcán, melyeknek látványába nap mint nap már rég belefáradtam, valaki előttem zuhant le. Egy nedves hang volt, amelyet senkinek sem kellene hallania. Az előttem a járdán fekvő ember nyilvánvalóan abba halt bele, hogy lezuhant az egyik épület tetejéről. A beton körülötte lassan magába itta a vörös színt. Kevés részlet maradt felismerhető a testen, a fekete haj, a sápadt, vékony, törékenynek tűnő végtagok.

És a jellegtelen, összetört arc.

Az egész látványt körülölelte a késő nyár hangulata, egy préselt virág képe jutott eszembe, amit kilapítanak egy vastos könyv lapjai.

Tudtam, ki volt az. Hypnos végül visszatért, miután Thanatoszá vált. Nem veszek tudomást a növekvő számú járóelőkőről, és tovább sétálok. Azaka utolér.

- Touko. Leugrott arról az épületről.

- Igen, úgy néz ki - Mondom tétován.

Őszintén szólva nem érdekelt. Nem számítanak az illető gondolatai, az öngyilkosság az öngyilkosság. Az utolsó gondolata egy szóban foglalható össze. Nem 'repülés' vagy 'lebegés', hanem 'zuhanás'. Ebben csak szenvedés van, ez pedig senkit nem érdekelhet.

- Azt hallottam, tavaly sok hasonló eset volt, de még mindig gyakoriak? Nem értem mi járhat az ilyen emberek fejében. Te tudod, Touko?

- Igen.

Megint csak tétován válaszolok, miközben az eget kémlelem, mintha egy képet tanulmányoznék, ami nincs ott.

- Az öngyilkosságra nincs magyarázat. Csak ma nem tudott repülni.

VÉGE

黒
方

黒
方

Fanservice FACTORY

VIGYÁZAT!

MAGYAR DOUJINSHI, MAGYAR HENTAI!

PROJEKT, A JAPÁNBAN OLY NÉPSZERŰ DOUJINSHI KULTÚRA
MEGHONOSÍTÁSÁRA, KIS HAZÁNKBAN!

A KIADVÁNYOKAT KERESD A NAGYOBB ANIMÉS
RENDEZVÉNYEKEN, VAGY LÁTOGASS EL
A PROJEKT BLOGJÁRA:

<http://fanservicefactory.blogspot.hu/>

Legújabb alkotásom:

DOUJIN
Hentai
18+
CSAK FELNÖTTNEK

Folytatódik a light novel
fordítás

Kara no Kyoukai

2. rész

Gyilkossági elmélet

LEGGŐZELEBB